

— Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią przez art. 43 i 49 WE, oraz o obciążenie Republiki Francuskiej kosztami.

Zarzuty prawne i główne argumenty:

System udzielania licencji usługodawcom mającym swe przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, a nieposiadającym licencji wydanej na podobnych warunkach w ich Państwie pochodzenia, polega na całkowicie mechanicznym zastosowaniu tego samego systemu, który obowiązuje usługodawców mających swe przedsiębiorstwo we Francji i zupełnie nie uwzględnia dowodów i gwarancji już przedstawionych w kraju pochodzenia. Narzucenie francuskiego systemu udzielania licencji na tych warunkach wychodzi poza to, co jest niezbędne dla ochrony interesów przedmiotowych artystów. Z drugiej strony, kryterium zainteresowania działalnością biura ze względu na potrzeby artystów w zakresie zatrudnienia pozostawia ministrowi pracy, odpowiedzialnemu za udzielenie bądź cofnięcie licencji, całkowitą swobodę w podjęciu decyzji o wyłączeniu z rynku usługodawcy zagranicznego z powodu istnienia we Francji wystarczającej liczby francuskich licencjonowanych biur pośrednictwa pracy.

Jeśli chodzi o domniemanie odnoszące się do systemu płac stosowane wobec artysty uznanego jako usługodawca w jego Państwie Członkowskim pochodzenia, gdzie zazwyczaj świadczy on analogiczne usługi, to ogranicza ono swobodny przepływ usług w takim stopniu, w jakim może ono uniemożliwić bądź utrudnić działalność usługodawcy w innym Państwie Członkowskim, gdzie świadczy on analogiczne usługi zgodnie z prawem, a także wychodzi poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia podstawowych celów przyjętego domniemanie. Ponadto obalenie tego domniemanie jest bardzo trudne, a wywiera ono skutki nie tylko w obszarze zabezpieczenia społecznego, ale także urlopów płatnych i dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych. Chociaż domniemanie jest stosowane w ten sam sposób wobec artystów francuskich i artystów pochodzących z innych Państw Członkowskich, stanowi ono ograniczenie, które w sposób nieproporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu utrudnia lub czyni mniej atrakcyjną działalność artystów mających przedsiębiorstwo w Państwie Członkowskim, gdzie zazwyczaj świadczą analogiczne usługi.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Court of Appeal (Anglia i Walia), Wydział Cywilny, z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawach Michael Jason Clarke przeciwko Frank Staddon Ltd oraz J.C. Caulfield, C.F. Caulfield i K.V. Barnes przeciwko Marshalls Clay Products Ltd

(Sprawa C-257/04)

(2004/C 217/25)

Dnia 16 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Court of Appeal (Anglia i Walia), Wydział Cywilny Civil, wydanego dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawach Michael Jason Clarke przeciwko Frank Staddon Ltd, oraz J.C. Caulfield, C.F. Caulfield, K.V. Barnes przeciwko Marshalls Clay Products Ltd.

Court of Appeal zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy porozumienie wiążące na mocy umowy pomiędzy pracodawcą a pracownikiem, przewidujące, że określona część wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi stanowi „wynagrodzenie za czas urlopu” tego pracownika (porozumienie nazywane „rolled-up holiday pay”) stanowi naruszenie prawa pracownika do corocznego płatnego urlopu zgodnie z art. 7 dyrektywy dotyczącej czasu pracy? ⁽¹⁾
- 2) Czy odpowiedź na pytanie 1 brzmiałaby inaczej, gdyby pracownik otrzymywał takie samo wynagrodzenie przed i po wejściu w życie wiążącego porozumienia, tak że wynikiem porozumienia nie byłoby ustanowienie dodatkowego wynagrodzenia, lecz przyporządkowanie części wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi do wynagrodzenia za czas urlopu?
- 3) Czy, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, stanowi naruszenie prawa do corocznego płatnego urlopu zgodnie z art. 7, jeżeli wynagrodzenie to zostanie zaliczone i może zostać przeciwstawione prawu przyznanemu przez dyrektywę?
- 4) Czy w celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 7 dyrektywy 93/104/WE, mającego na celu zagwarantowanie pracownikowi prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej czterech tygodni jest niezbędnym, aby wynagrodzenie to zostało wypłacone w okresie, w którym przebywa on na corocznym urlopie, czy też dla wypełnienia art. 7 wystarczy, żeby wynagrodzenie to było wypłacane w ciągu roku w ratach?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Dz.U. L 307, 13.12.1993, str. 18-24

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia the High Court of Justice, The Person Appointed by Lord Chancellor (osoby mianowanej przez Lorda Kanclerza) zgodnie z art. 76 Trade Marks Act 1994, w odwołaniu od decyzji Registrar of Trade Marks, wydanego dnia 26 maja 2004 r., w sprawie Elizabeth Emanuel przeciwko Continental Shelf 128 Ltd

(Sprawa C-259/04)

(2004/C 217/26)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice, The Person Appointed by Lord Chancellor (osoby mianowanej przez Lorda Kanclerza) zgodnie z art. 76 Trade Marks Act 1994, w odwołaniu od decyzji Registrar of Trade Marks, wydanego dnia 26 maja 2004 r., w sprawie Elizabeth Emanuel przeciwko Continental Shelf 128 Limited.

High Court of Justice zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania: